„VATRA" Nr. 38 [1954]

DOSARUL RUŞINII

Avem în faţă,de câtva timp,un dosar uluitor.N'am vrut să ne ocupăm de el înainte de a ne asigura de autenticitate.Dosarul se găseşte în mâna tuturor şefilor de"garnizoană" numiţi de d-l Sima; conţinutul lui e cunoscut de toţi comandanţii legionari şi de altă lume.

Am primit,în răstimp,scrisori ce ne cereau să-l dăm publicităţii,pentru a deschide ochii şi celor mai îndărătnici"oameni de credinţă".Alţii,dintr'o pioasă grijă de bunul nume al Mişcării,ne-au rugat s'avem răbdare,căci poate d-l Sima se va decide în sfârşit să se conforme legilor onoarei,al căror conţinut era de presupus că îl cunoaşte. Noi am şovăit o vreme nehotărîţi,căci dragă ne e şi nouă Mişcarea; de dragul morţilor şi amintirilor ei,şi al neamului ce-şi propusese să servească,am început şi acţiunea de lămurire,văzând noi pustiirea adusă,în rândurile mândrei oşti de pe vremuri a lui Codreanu şi a lui Moţa,de dezaxarea unui om. Acum însă,când ultimele circulări ale d-lui Sima -în care se agaţă de"comandă" ca un copil de o jucărie scumpă-, au spulberat iluziile ultimilor optimişti,ne-am considera şi am fi consideraţi complici la turpitudinile sale,dacă am continua să păstrăm faţă de masele legionare un"secret" menit să spargă definitiv buba. Teoria cu rufele'n familie pare a profita mai mult impostorilor,ca pretext să nu le spele niciodată; camarazii cari o invoacă ar face bine să arate şi demersurile personale în acest sens - şi mai ales rezultatele.

De altfel,spaima celor îngrijaţi de ~~spaim~~ pata ce s'ar aşterne pe Mişcare e oarecum exagerată.Dacă politicienii noştri sunt în adevăr"corupţi" -aşa cum ne-a plăcut mereu să-i arătăm cu degetul,făcând concomitent din noi stegarii purităţii,- fapta d-lui Sima,fiind la ei ceva de toate zilele,n'ar putea constitui pentru mentalitatea lor ceva senzaţional; ochii lor ar privi-o,desigur,cu binevoitoare înţelegere,ca pe o ştrengărie de licean.Prăpăstioasa ei semnificaţie morală,cu dimensiuni crescute încă prin poziţia de care d-l Sima s'a ţinut cu dinţii,doar legionarii ar putea-o deci just măsura. Lor se adresează şi rândurile acestea,piesă decisivă în lupta de despăduchere a Mişcării.

Nouă,la"Vatra",incalificabila veste ne-a făcut rău ca oameni,fiind vorba de păcatul unui om,deci semen al nostru. Deplângem ruinarea pe totdeauna a tihnei casei unui camarad,victimă a unei încrederi pe care noi ne străduim de atâta vreme să arătăm că omul nefast n'a meritat-o niciodată. Cât despre Legiune,ea poate fi atinsă doar în măsura în care o mai pot atinge actele fostilor săi membri; precum se ştie -şi noi am demonstrat-o neîntrerupt- H. Sima a încetat demult să mai fie şef al Mişcării.Faptele sale îl privesc personal,- iar de girul ce i-au mai dat unii,ajutându-l să continuie răul,vor răspunde singuri. Fără îndoială că duşmanii vor profita de împrejurare,ca să izbească în Mişcare.Va fi o umilire meritată de lunga noastră somnolenţă. Ea putea fi evitată,dacă d-l Sima se dovedea om de onoare şi iubia cu adevărat Mişcarea; aşa,ne rămâne mângâierea speranţei că va fi ultima,odată operat buboiul. Un lucru este sigur: după cunoaşterea acestor piese,nu va mai fi posibil nici unui singur legionar să mai stea,ca legionar,alături de Horia Sima.Dacă cele până azi desvăluite se mai puteau preta la interpretări diverse,faptul de care va fi vorba exclude cu totul această posibilitate.Clemenţa creştină acordă iertare păcătosului(în caz de pocăinţă dovedită!),fără să mai pretindă şi punerea sau menţinerea respectivului în posturi de răspundere,- lucru cu atât mai categoric când e vorba,ca în cazul prezent,de dirijarea unei mişcări ce şi-a propus,cu jurământ pe rănile şi pe toţi morţii ei, să lupte pentru purificarea moravurilor. Cunoaşterea dosarului va fi deci un punct despărţitor,definitiv şi fără echivocuri,între legionarii şi nelegionarii din Mişcare.D-l Sima,incapabil să tragă consecinţele morale ale destrăbălării la care s'a dedat,va putea'ncerca să-şi facă un partid,va putea fi urmat încă de inşi de aceeaşi speţă,dar putinţa de a mai provoca morminte legionare şi de-a scuipa pe ele i s'a tăiat definitiv.Se va vedea acum care dintre"oamenii de credinţă" au fost într'adevăr de bună credinţă,sau au înşelat mereu Mişcarea,făcând pe legionarii pentru alte scopuri.

Actele ce vor urma vor desvălui existenţa unui cancer mai întins decât îl bănuiau cei mai pesimişti dintre noi.Lucrurile trebuesc privite bărbăteşte.E bine să cunoaştem dimensiunile precise ale grămezii de gunoi acumulat prin frauda unora şi tembelismul altora în Casa Căpitanului; cunoscând proporţiile exacte ale răului se va putea doza mai just tăria leacului destinat curăţirii şi profilaxiei.

Pentru economie de spaţiu,vom reda doar părţile mai concludente,care,cu comentariul,ne-or lua şi-aşa cam jumătate din revistă.Familia cu"cazul"vom însemna-o cu iniţiala B. Sublinierile din text sunt ale noastre.-

* * * * *

Dosarul se deschide cu o scrisoare -probabil din August 1953- a şefului garnizoanei simiste din Argentina, Nicolae POPA, către ceilalţi şefi de garnizoane, cărora le supune spre judecare conţinutul. "Tot ce am făcut -scrie el printre altele- a fost cu credinţa că apăr şi eu un sector pentrucă Mişcarea să n'ajungă pe căi de compromis sau compromitere. Nu ştiu dacă dv sunteţi sau nu mulţumiţi de starea actuală de lucruri din M.L. Constatarea modestă a mea şi a tuturor celor cu cari am fost împreună în ultimii 5 ani de surghiun este destul de tristă: elementele legionare de aici sunt complet deziluzionate şi o bună parte nici nu mai activează. H.S. nu a mai rămas decât cu o mică parte de devotaţi, care sunt capabili să facă totul cât sunt în graţii şi iraparabilul când nu mai sunt".

*

Urmează nişte "Lămuriri necesare", semnate de dr. Mardarie POPINCIUC: "In ziua de 6 Noembrie 1948, soţia camaradului nostru B a dat naştere unui copil, al cărui tată este H.S. Dacă faptul în sine este omenesc şi vulgar, pentrucă se produce aşa de des, pentru noi este de o gravitate enormă. Camaraderia una dintre cele mai mari legi legionare, a fost desfiinţată. Şi mai ales având în vedere faptul că, în timp ce H.S. se amuza cu nevasta camaradului B, el săracul căra saci de cărbuni în spate ca să le procure cele necesare traiului.

..Având în vedere faptul că M.L. este pusă sub protecţia Arh. Mihail, e clar că nu poate învinge decât urmând regulele stabilite de morala creştină. E iarăş clar şi drept că oamenii sunt supuşi greşelii şi că Dumnezeu îi iartă, dacă le pare rău de cele făptuite şi după penitenţe conforme cu mărimea păcatului. Pentru o organizaţie socială ori politică, singura penitenţă posibilă este îndepărtarea păcătosului.

..B, după ce soţia lui s'a spovedit, a spus lui Popa Ion şi Neculai. Aceştia la rândul lor i-au spus lui Găină, care a ţinut de bine să comunice aceste lucruri şi lui Zus, Iorag, Manoilescu şi Ghenea. Dintre toţi, singuri Popa Ion şi Neculai au cerut lui H.S. rezolvarea cazului, făcând în acelaş timp cunoscut şi d-lor Iasinschi şi Sturza. Restul au tăcut, căutând să tragă foloasele corespunzătoare din asemenea acte. Popa Ion a încetat şi el, de când a fost prins făcând aceeaşi chestie.. ..Se ştie că Sturza nu mai face parte din M.L. La fel a încetat de a mai face parte din M.L. Ing. Protopopescu, când a aflat de această chestie. ..Ca să cumpere tăcerea lui Popa Ion şi Neculae, H.S. a înfiinţat aici un "consiliu de comandanţi legionari", sub conducerea lui Găină, cu drept de a supraveghea principiile legionare..; noroc că ei au refuzat. Tot din aceste motive a fost înfiinţat şi corpul Moţa-Marin, sub conducerea lui Găină..

..Când apăreau încă "Insemnări", scoasă cu banii garnizoanei, şi când noi ne certam cu Ghenea pentrucă se publicau prostii şi raportam lui H.S., tot lui Ghenea îi dădea dreptate. Ba a mai avut neobrăzarea să dea ordin că garnizoana nu are drept să se amestece la revistă, ci numai să plătească, şi atunci n'am mai plătit. ..Manoilescu, care a plecat de aici lăsând o datorie de 30.000 de pesoşi, dar cu fotografii de ale copilului, a ajuns adevăratul Lct. Cdt. al M.L. şi datoriile lui au fost declarate datorii ale M.L. Dovada e că banii dela colportaj şi cei proveniţi din cotizaţii au fost vărsaţi din ordin în contul datoriilor lui Manoilescu.

..Acum vreo patru luni Popa Neculae m'a pus şi pe mine la curent cu toate aceste probleme şi împreună am scris d-lui Iasinschi cerându-i lămuriri; am primit scrisori de zeci de pagini, de o tragedie rară. D-l Iasinschi este complet izolat, pentrucă a încercat să se opună drumului de prăbuşire morală luat de către H.S. şi este tratat ca cel din urmă servitor. In mare parte este vina noastră că am lăsat ca lucrurile să ajungă aici.

..Aş vrea să se ştie precis că nu vreau să fiu socotit nici mucenic şi nici erou, că n'am absolut nimic contra lui H.S., că dacă vă scriu o fac numai din dragoste pentru M.L. şi gândind că dacă toţi vor putea judeca în deplină cunoştinţă a cauzelor, lăsând la o parte interesele personale, vom găsi un drum spre mai bine..".

*

Iată scrisoarea d-nei B, trimisă lui H.S. la începutul anului 1949: "In ziua de 6 Noembrie 1948 am dat naştere unui copil al cărui aspect mi-a desvăluit imediat cruda realitate: încarnarea în trup şi suflet a păcatului nostru. Iluziile deşarte, lipsa de conştiinţă şi nădejdea mea de fiinţă slabă şi păcătoasă, care conta pe naşterea unui copil dela bărbatul său legitim pentru a putea înmormânta definitiv, fără mărturisire şi fără ispăşire păcatul adulterului săvârşit, au fost spulberate implacabil de această replică a naturii pe care nu o prevăzusem în nebunia noastră. B a primit cumplita lovitură din prima privire aruncată asupra copilului la căpătâiul meu în dimineaţa naşterii, lovitură căzută ca un trăznet într'un moment culminant de fericire şi de emoţie omenească. Deabia La câteva zile, lăsându-mi un timp de linişte trupească, mi-a pus chestiunea de încredere. Cu toată intenţia mea necinstită de a-ţi asculta până la capăt dorinţa şi dispoziţiile de a nu divulga adevărul, bine înţeles că n'am mai putut nega.

In ce mă priveşte pe mine, acum totul s'a prăbuşit. Slabele mele circum-

stanţe atenuante,care ar fi existat în momentul faptei,s'au anulat şi ele
prin tăinuirea îndelungată a adevărului.Prinsă ruşinos de acest om,care faţă
de mine a fost perfect în cinste şi dragoste şi pe care azi l-am desfiinţat,
nu mai văd nicio ieşire.Nu am curajul,nici mintea,nici sufletul,şi nu ştiu
încotro s'o apuc; doar de mi-ai indica tu calea.

Dar înaintea problemei mele trebue să ne întrebăm ce facem cu acest om
trădat,în care am dărâmat cei doi stâlpi sprijinitori ai vieţii lui întregi:
Familia şi Mişcarea? Ce facem cu fiinţa născută din păcat şi în care azi sau
mâine vei fi recunoscut,nevinovată şi totuş obligată să ducă povara bleste-
mată a acestei triste origini? Şi ce faci tu cu o lume întreagă care crede
în tine şi căreia nu-i vei putea ascunde la infinit o faptă care te coboară
pe cea mai joasă treaptă omenească?

Reacţia şi dezaprobarea lui B faţă de mine şi de copil a fost mereu stă-
pânită şi umană,dovadă dând de o adevărată dragoste,pe care noi n'am avut-o
decât în vorbe.Dar pe cât de mare-i este dezinteresarea,tot pe atât de adân-
că-i este şi hotărîrea de a face să rodească învăţămintele acestui crud ade-
văr în folosul ideei de care este legat peste el şi peste oameni.De aceea
primul lucru a fost să asigure păstrarea secretului şi evitarea scandalului
catastrofal,continuând şi completând în faţa lumii comedia începută de noi
în faţa lui,cu simularea sinistră a tatălui şi soţului fericit.Aceasta pân[illegible]
va putea să dea ochi cu tine,ca să-ţi dea şansa,dacă după greutatea faptei,
agravată de premeditare şi perseverenţa în ea,mai ai în tine posibilitatea
de a găsi şi a păşi la soluţia salvatoare şi demnă atât pentru Mişcare cât
şi pentru tine şi copil,înainte de a fi prea târziu,când s'ar afla de către
toţi.Pentru aceasta nu ţi s'a scris până acum o scrisoare,putând întotdeauna
fi interceptată. ..In tot cazul,nu se poate rezolva aşa ceva prin delegaţi.
..Astfel eşti pus acum în faţa completei cunoştinţe de cauză şi,fiind în-
că liber şi neforţat de penibila constrângere a unor eventuali terţi,încer-
că să te ridici la înălţimea răspunderii,şi te rog în numele viitorului şi
al onoarei măcar,dacă nu se mai poate al fericirii celor loviţi de marea gre-
şală,să găseşti şi să hotărăşti respectivele soluţii indicate."

*

Rezultă că şi Popa Nicolae scrisese"comandantului"cam în acelaş timp şi
sens,căci avem aici pitorescul răspuns al lui H.S.,datat 22 Ian.1949:

"Am primit scrisoarea ta şi îţi mulţumesc.E pur şi simplu uluitor ceea ce
se petrece acolo.Oare toată lumea şi-a pierdut capul? Oare nu-şi dă nimeni
seama că se produce o catastrofă,că se distruge coloana vertebrală a neamu-
lui? E posibil să se ia aşa razna,fără nicio minută de meditaţie? Blocaţi
imediat toate svonurile! Vă fac răspunzători pe fiecare,dacă mai discutaţi
această chestiune măcar între voi.In curând veţi primi toate lămuririle şi
până atunci reluaţi-vă activitatea în condiţii normale".

*

La scrisoarea d-nei B,primeşte soţul pe la începutul lui Martie 1949 un
răspuns cu incalificabile propuneri,semnat de Borobaru; oricine va recunoaş-
te însă în el tupeul şi stilul sforăitor al"comandantului":

"Abia acum venind din A. şi luând act de neînţelegerile ce s'au ivit în
familia ta,mă grăbesc să-ţi răspund.Iţi înţeleg durerea,dar nu-ţi proecta ne-
mulţumirile într'o formă nebuloasă şi abruptă,căci pot fi alţii mai neferi-
ciţi decât tine; în cazuri de acestea există soluţii pustiitoare,care pretind
să repare răul,multiplicându-l cu o mie,şi există soluţii răscumpărătoare,ca-
re realizează un nou echilibru.Rămâi devotat marilor cauze! Trebue să rămâi
mare,distins,nobil,chiar atunci când noi putem fi mici.Convingerea mea este
că copilul este al tău.

Dacă persişti în această idee,eu sunt gata să îmi asum răspunderea şi să
trag toate consecinţele,eliberându-te de orice obligaţie.Vom face un gentle-
men acord,ale cărui mijloace şi modalităţi le vom discuta în amănunt,când
voiu veni în A. Cum vizele obţinute sunt blocate,mă voiu face forte să obţin
o viză de turism.Te rog reia-ţi activitatea obişnuită.Salutări dragi soţiei".

*

"Lămuririle"promise n'au venit.La 9 Sept.1949:Popa Nicolae scrie iarăş
"comandantului": "La începutul lui Ianuarie,prin două scrisori consecutive,
V'am semnalat un fapt uluitor de grav.Am aşteptat zi de zi rezolvarea lui în
sensul satisfacţiei ce trebue dată atât unei probleme pe linia Mişcării,cât
şi celor lezaţi sau direct interesaţi.Printr'o telegramă şi două scrisori
ne-aţi promis şi anunţat sosirea lui V.(Borobaru),ceeace până în prezent nu
s'a întâmplat.Ne-aţi atras atenţia că"se produce o catastrofă",că"ne faceţi
răspunzători pe fiecare dacă mai discutăm această chestiune măcar între noi",
că"se distruge coloana vertebrală a neamului",că"s'a luat razna".Aţi dat a-
poi,prin declaraţia scrisă a lui V.(Borobaru),o soluţie care nu satisface ni-
mic din cele cerute.Şi ne-aţi acoperit cu o izolare şi o ignorare totală.

După atâtea luni de nervoase aşteptări şi continui frământări interioare,

constatăm că,prin toate eforturile noastre de stăpânire şi de convingere la aceiaşi şi a celor în cauză,cunoaşterea faptului nu s'a putut mărgini numai la persoanele de până acum.Cel direct lezat,şi mai indignat de această tratare de"fapt divers" şi în special de aruncarea lui asupra altuia,s'a destăinuit şi la doi tineri,foarte buni şi valoroşi ingineri,foşti şefi de grup FDC.(E vorba de ing.Protopopescu şi Dinu Paul,n.n.).Unul din ei şi-a anunţat şefilor respectivi retragerea definitivă din rândurile noastre,pentru"monstruozităţi"săvârşite de Dv.N'ar fi dat alte explicaţii. Cei cu grijă şi cei curioşi din micul grup restrâns se interesează însă în deaproape.Celălalt inginer este complet izolat.În plus,fizionomia urmelor lăsate,cu toată grija de a le ţine cât mai departe,a determinat două cunoscute doamne din rândurile noastre să facă indirecte şi răutăcioase aluzii.Şi apoi cine ştie dacă nu s'a mai destăinuit şi la alţii.

Aşa stând lucrurile,orice amânare o socotim şi mai gravă.Pericolul difuzării,foarte aproape de urechile duşmanilor,prietenilor şi alor noştri,poate produce speculaţii groaznice pe seama principiilor noastre,pe seama morţilor noştri,pe seama noastră,şi puternice şi ireparabile prăbuşiri sufleteşti printre noi. De aceea,în aceste zile de aniversare a unei jumătăţi de veac dela naşterea celui ce ne-a dat o învăţătură,şi la nouă ani dela acea puternică afirmare dintre 3 şi 9 Septembrie,Vă rugăm să daţi soluţia cuvenită,dictată şi de conştiinţa omului ce se află pe vârful piramidei valorilor morale, cerută de preceptele creştine -izvor al credinţei noastre-, de imperativul păstrării nealterate a ei,de prestigiul de care se bucură încă Mişcarea noastră.Până la dureroasa pomenire de zece ani -22 Septembrie- a marilor şi multelor noastre jertfe,încercăm să ne mai stăpânim durerea şi grija,să mai localizăm cât putem,aşteptând însă din partea Dv o soluţie. Nu va sosi,ne socotim îndreptăţiţi şi datori,în faţa"catastrofei" ce ne aşteaptă,să ne adresăm pe scara ierarhiei stabilită de Dv însuş,la locţiitor,pe care îl socotim în drept să hotărască.Până atunci,cu toate cele cuvenite..".

*

De astă dată,H.S.răspunde urgent.Scrisoarea e primită la 19 Sept.1949. A se observa duhul coţcar: "In scrisoarea ce mi-aţi trimis-o nu-mi recunosc pe vechii,bunii şi devotaţii mei prieteni.Probabil că rasa marilor devotamente s'a stins.Probabil că V'am cerut prea mult,căci a te menţine treaz în faţa unor astfel de furtuni îţi trebue un suflet de titan.V'aţi coborît la o altitudine prea joasă şi nu mai simţiţi fâlfâiala de aripi a destinului. O,dacă aţi avea spiritul dela 3-13 Septembrie,în numele căruia vorbiţi,aţi fi transfiguraţi de responsabilitate.Aduceţi-vă aminte de câte ori n'am regrupat forţele obosite ale Mişcării,câte neputinţe n'am cules de pe drumuri, câte erori n'am reparat şi câte mlaştini ale desnădejdii n'am trecut? Dumnezeu îmi va ajuta şi de data aceasta.Iar dacă vroiţi să primiţi un sfat dela mine,fiţi vâslaşi pricepuţi.Nu vă lăsaţi atraşi pe panta răului care coboară în avalanşă.Căci rău nu este numai când cineva îl săvârşeşte,ci şi atunci când nu îndeplineşte binele care îi stă la îndemână..".

*

Pornit pe ofensivă disperată,năbădăiosul"comandant" scrie şi d-lui B,la 21 Septembrie 1949,pe acelaş ton ce defineşte perfect şarlatania:

"Dumnea-ta ai făcut o greşală capitală,care,oricâte motive ar avea la bază,este greu de scuzat: în loc să te adresezi persoanei care îţi putea fi de mai mare folos în chestiunea ce te frământă.. care are netăgăduite calităţi de prestigiu,ponderaţie,bun simţ şi onoare,ai preferat să-ţi desvălui necazul în cercuri din ce în ce mai largi,expunând oprobiului public Mişcarea, familia şi însuşi pe D-ta.Sunt anumite fenomene de dezagregare acolo,sunt anumite suflete decepţionate de pe urma acţiunii D-tale.Ori,acesta nu e un domeniu care să ne aparţină în mod particular,ci un domeniu sacru,care nu poate fi avariat sau tulburat de nefericirile personale.Există o eleganţă,o ţinută care se reclamă în cele mai tragice împrejurări,cu atât mai mult din partea D-tale care porţi un nume ilustru.

Eu îmi dau seama că peste câţiva ani,atunci când câştigi perspectiva şi distanţa faţă de evenimente,vei regreta atitudinea adoptată acum.Acum se apropie un moment de răscruce.Sau D-ta laşi acţiunea să fie elucidată de ruda D-tale,care singur şi-a luat această însărcinare,sau scoţi problema din cadrul Mişcării şi înţelegi să-i dai curs liber. În cazul dintâi nu-ţi rămâne decât să clarifici singur atmosfera,să redai încrederea acolo unde ea a oscilat,să revii asupra propriilor D-tale declaraţii,având toată încrederea în d-l.. Te rog să-i comunici atitudinea adoptată.Cu drag..".

*

La 24 Sept.1949,Popa Nicolae primeşte o altă scrisoare,întregitoare,de la H.S.: "Recitind scrisoarea voastră,îmi dau seama de un lucru: voi nu m'aţi înţeles.Eu nu v'am cerut să ascundeţi ceva,de care mi-ar fi teamă,ci să opriţi răspândirea svonurilor până ce există posibilitatea unei explicaţii.

In cazuri de acestea,indiferent de baza de adevăr ce există şi ce turburare iau lucrurile,răul este produs.Recitiţi scrisoarea cea dintâi a mea,dacă o mai aveţi,şi vedeţi sensul ei exact.In al doilea rând,eu n'am dat niciun răspuns nimănui.Probabil e iniţiativa lui V.(Borobaru),el nu e aici în acest moment,- pe care l-am pus în curent cu lucrurile,fiind pregătit să plece.

Este adevărat că eu am primit o scrisoare,dar ce răspuns să dau,când face impresia că e scrisă într'un moment de slăbire a nervilor,uitând şi cui e scrisă şi ce obiect are.Prietenul vostru,pe lângă mari şi frumoase calităţi,repede se decide într'o parte,fără să mai aştepte suficiente elemente de judecată.Iar voi,în loc să simţiţi aceste lucruri,dacă nu le puteţi intui cu toată claritatea,vă faceţi ecoul acestei gândiri turburi..

..După cum probabil aţi aflat,i-am scris prietenului vostru să ia o decizie: sau se adresează publicului,sau rămâne sub scutul Mişcării.Dar sistemul de a lansa azi un svon mâine altul,nu-i face cinste,când avea la dispoziţie o persoană de mare talie şi rudă apropiată a lui,căruia putea să se adreseze. Acelaş apel vă fac şi vouă: sau sunteţi tovarăşi credincioşi de drum şi atunci vă puneţi ordine în gândire,ieşiţi din pasivitate şi vă apucaţi inimos de lucru în organizaţie,- sau vă luaţi libertatea să loviţi în acela care nu şi-a încheiat nici misiunea şi nu l-au părăsit nici puterile!"

*

Inainte de primirea acestei scrisori,Popa Nicolae răspunsese la 22 Sept: "Citesc şi recitesc,încercând să tălmăcesc şi să'nţeleg scrisoarea Dv din 13 Sept. Cuvinte tari -săbii ascuţite- ce împlântaţi fără cruţare în sufletele"vechilor,bunilor şi devotaţilor Dv prieteni","Nu-i mai recunoaşteţi", "s'au coborît la altitudini joase"."S'a stins rasa marilor devotamente", "Ne-aţi cerut prea mult",şi câte altele.

Recitesc şi rândurile noastre,nu ştiu pentru a câta oară,ca să-mi dau seama dacă nu cumva am săvârşit faptul care merită asemenea răsplată.Pe două pagini,un dureros strigăt de alarmă,şi ajutor cerut celor în drept şi'n cauză,pentru a"opri răul ce coboară în avalanşă" şi pentru care forţele noastre nu ştim dacă sunt suficiente.Pe două pagini,în loc de tipicele fraze ale celor ce şi-au amăgit,înşelat sau chiar trădat şefii că"totul merge bine", ne-am aşternut sufletul nostru sincer şi dezinteresat.In prima,cu accente cutremurătoare redam faptele; în a doua,invocând aniversări şi jertfe de care am fost totdeauna legaţi,imploram soluţii.Şi la urmă -sub teama aceleeaşi tăceri ce de zece luni dela apariţie,opt dela semnalare şi 20 dela săvârşire, se tot prelungea- Vă mărturiseam şi intenţiile tot dezinteresat,cavalereşte. Şi tot cu gândul de a preveni răul şi mai mare şi pe cei pe cari singur [illegible] i-aţi stabilit.

Cred că nu meritam aceste cuvinte.. Deocamdată îmi permit să nu accept afirmaţia că"ne-aţi fi cerut prea mult".Dimpotrivă,ne-aţi refuzat şi puţinul oferit şi ne-aţi făcut"răspunzători pe fiecare dacă mai discutăm măcar şi între noi".Ne-aţi spus că"am luat-o razna".. Mai departe ne reamintiţi: "De câte ori n'am regrupat forţele obosite ale Mişcării,câte neputinţe n'am cules de pe drumuri,câte erori n'am reparat",etc. Câte n'ar fi de spus la aceste capitole! Mă opresc numai asupra"neputinţelor",să le individualizez. Mă întorc cu 17 ani în urmă şi privesc mai mult la timpul din Maiu 1938 până în ziua de azi.Intr'adevăr,câte devotamente uriaşe nu s'au stins! Din cei ce erau suflet cu Dv.) Şi apoi,câte comori de virtuţi n'au îngropat sub ele Râmnicul,Ciucul,Vasluiul,Braşovul şi multe colţuri româneşti! Nu cred ca vreunul din ei să facă parte din aceste"neputinţi".Nici dintre cei cari au ţinut şi ţin fâlfâind,în ţară şi în exil,drapelul sus.Nu reuşesc să-i aflu, şi pe bănueli nu mi-am întemeiat niciodată credinţa mea.

Şi la urmă ne daţi un sfat: "să fim vâslaşi pricepuţi şi să nu ne lăsăm atraşi pe panta răului".Dar.. vâslele noastre erau sufletele.Sunt frânte de faptele în sine şi ciuruite de plumbii grei ai rândurilor Dv. şi nu mai pot avea rezistenţa de odinioară.Pe panta răului n'am să mă las atras,pentrucă prea am prezente în mine atâtea jertfe şi atâtea speranţe pentru sincere,curate şi nobile idealuri".

*

La ultima scrisoare primită,Popa Nicolae răspunde la 6 Oct.1949: "Am primit scrisoarea transmisă prin Ovidiu.Am citit-o de cât mai multe ori ca s'o înţeleg.. In a Vă răspunde,nu ştiu ce cuvinte să mai aleg,pentrucă ele să reprezinte pura realitate a gândurilor,a hotărîrilor şi a faptelor mele şi ca să nu fie interpretate în alte sensuri decât cele adevărate.De aceea îmi permit a-mi expune răspicat,categoric,fără ocolişuri şi fără subînţelesuri aceste gânduri,cu rugămintea ca ele să fie luate ca atare şi nu pornite din prostie,răutate,ambiţie sau interes.

Este nedreaptă orice acuză adusă celor ce au cunoscut faptul,cum că n'au fost la înălţimea unei uriaşe înţelegeri(poate până la urmă de condamnat).Datorită acestei înţelegeri s'a localizat cât s'a putut.Nu ştiu încă până când şi până unde,căci cazuri de acestea nu sunt aşa de uşor de ocultat..

..In ceeace mă priveşte, -dat fiind faptul în sine şi urmările lui,împrejurările în care s'a petrecut,persoana care l-a săvârşit şi cea care moralmente l-a suportat,dat fiind principiile noastre încălcate,şi de cine,- mă obligă să răspund astfel la alternativa: "sau sunteţi tovarăşi credincioşi de drum şi atunci vă puneţi ordine în gândire,ieşiţi din pasivitate şi vă apucaţi inimos de lucru în organizaţie,- sau vă luaţi libertatea să loviţi în acela care nu şi-a încheiat încă misiunea şi nu l-au părăsit încă puterile":

Până când nu cunosc soluţia dată,nu pot alege niciuna dintre aceste două alternative,oferite şi simplificate la "a fi sau a nu fi".Deci nu pot fi nici tovarăş credincios de drum şi nici nu pot lovi.Mi-am pus de atâta timp"ordine în gândire" şi cu mare durere constat că s'a rupt ceva între Dv ca şef şi mine ca soldat,mai ales în urma desfăşurărilor ulterioare.Nu s'a rupt însă între mine şi Mişcare.Nu lovesc,pentrucă nu este în firea mea de a lovi decât în duşmani,şi numai atunci când sunt lovit.Pentru a salva însă aparentele organizaţiei de azi faţă de lumea noastră şi de cealaltă lume,înţeleg să rămân încadrat de formă şi numai până la o cât mai apropiată rezolvare,când îmi rezerv dreptul de a lua o hotărîre definitivă.Am luat această atitudine mânat de credinţa şi de asigurarea că se va soluţiona totul în cadrul Mişcării,cu înţelegerea şi depăşirea de sine a celor în cauză..

..Socot ca o datorie a mea de conştiinţă să mai adaog: Fenomenele de"dezagregare",pierderile de elemente pe care le suferim în fiecare zi fără să câştigăm altele în loc,nu sunt numai locale şi nu sunt datorite exclusiv acestei chestiuni.Ele au origini mai vechi şi sunt generale.Există apoi o pasivitate,o expectativă,o izolare a multor elemente cu valoare şi putere de muncă,şi printre ele unele care au format suflete în credinţa noastră,aducând Mişcării mărirea şi gloria.Indepărtaţi de noi,prietenii ne întorc spatele.Hoţiş sau în umbră,duşmanul stă la pândă,gata de atac.. Socot deci că şi această cât şi multe altele lăsate în suspensie nedefinită sau neaduse la zi trebuesc avute în vedere cu această ocazie. Iar ca încheiere,Vă dau o solemnă asigurare: înţeleg să merg numai pe căile indicate de onoare,de bună credinţă şi intenţie.Vă rog însă fierbinte,invocând tot ceeace pot cuprinde cu mintea şi cu sufletul,aşa cum ar face-o atâtea uriaşe devotamente,dacă ar fi în cunoştinţă de cauză: peste oameni,salvaţi principii,căci acestea sunt eterne. Cu toate cele cuvenite..".

*

Intre timp,văzând că se îngroaşe gluma,d-l Sima a încercat să folosească şi alte"argumente" din bogatul său arsenal,precum rezultă din următoarea scrisoare,fără dată,trimisă de Popa Nicolae d-lui Iasinschi:

"Azi am primit în casa mea vizita neaşteptată a Cdt.Leg.Ionel Roşu(făcut comandant de d-l Sima,n.n.),care,profitând de absenţa momentană a prof.Safta, mi-a spus"între patru ochi": Mă,nu te gândeşti că cineva ar putea să-ţi spulbere creerii cu un glonţ?- Intrebându-l cine,îmi răspunde că el.Continuă acuzându-mă de trădare,de vechi agent deştept,etc. Discuţia a degenerat într'un schimb de cuvinte violent,încât a fost nevoe de intervenţia d-lui Safta ca lucrurile să se calmeze. Acelaş lucru mi l-a spus Ion Popa,faţă cu prof.Safta,cu vreo câteva zile mai înainte,în modul următor: Dat fiind că tu ai spus lui Mardarie şi n'ai ţinut numai pentru tine secretul ce eu ţi l-am încredinţat,de azi înainte nu-ţi voi mai spune nimic,chiar dacă din această cauză ar fi să piară Legiunea.Cerându-i explicaţii de cum înţelege el acest lucru, mi-a spus: Dacă cineva ar vrea să te omoare pe tine şi aş şti,nu-ţi spun.

La aceasta se mai adaogă şi dispariţia misterioasă a lui..,cât şi telefoanele la unii din ai noştri că a sosit aici Mailat.

In faţa acestor fapte,eu trebue să iau anumite măsuri - nu de conservarea fizică a mea,care prea puţin mă interesează,ci de cea morală.Mai ales nu aş dori ca această ieşire ce s'ar putea produce să fie acoperită de un mister de nedeslegat.Mi-am luat deci măsurile,ca la cel mai mic gest de violenţă sau avertisment -cum le place la unii indivizi să numească asemenea faptetoate documentele pe care le posed să cadă în mâna autorităţilor argentine. Copia de pe această scrisoare,pe care v'o alăturez,vă rog s'o trimiteţi d-lui H.S.,ca,în cazul când ordinele vin de sus -lucru ce nu-l cred posibil- să ştie şi de consecinţe; iar dacă a fost numai un gest al unui corifeu deviaţionist,atunci să fie imediat pedepsit,cu aducerea la cunoştinţă pe toată Mişcarea.Aşa voi fi şi eu convins că gestul a fost personal".

*

Răspunde d-l IASINSCHI: "Cele ce mi-aţi adus la cunoştinţă m'au mâhnit adânc şi mare îngrijorare de viitor m'a cuprins.Ea mă urmăreşte zi şi noapte. Frământările mele sufleteşti s'au înmulţit.Vreau să vă asigur că această taină voi păstra-o folosind toate scrupulele ce însoţesc o mare răspundere. Până acum n'am avut prilej să ating această problemă faţă de cel cu vina decât în mod tangenţial.A rămas fără reacţiune.Voi încerca mai mult.E aşa de greu,şi totuş aşa de necesar.Se vede că paharul amărăciunilor,durerilor şi suferinţelor noastre nu s'a terminat.Mai avem de băut din el.Oricum,o mare datorie apasă asupra noastră: să ne păstrăm echilibrul interior şi să avem credinţă că peste toate greutăţile şi toate piedicile trebue să răsbatem la liman".

*

Copiind scrisoarea d-lui Iasinschi,am observat că ea este răspuns la înconoștiințarea abuzului de ospitalitate a d-lui Sima,nu la scrisoarea ce o precedă,cum am crezut în primul moment.

Urmează un schimb de scrisori,în franceză,între d-nii Sturza și B;primul, afirmă că abia la 14 Sept.1949 a aflat de ce e vorba și,cu cuvinte de mângâiere și încurajare,întreabă cum ar putea fi mai util. D-l B explică nevoia sufletească,nefiind"titan",de a împărtăși și altora nenorocirea ce l-a lovit și se plânge de comportarea d-lui Sima,mai prejos de orice așteptări și incapabil să se conforme celor mai elementare norme de onoare.

*

In actele dosarului urmează o lungă și inexplicabilă tăcere,de vreo 4 ani. Scrisoarea ce urmează e fără dată,dar credem că provine din vara trecută. Scrie Popa Nicolae lui Horia Sima: "Imi mai fac și cea din urma urmelor datorie și mai ales și ultima rugăminte și cel mai stăruitor și fierbinte apel, tot ultimul,de a căuta o ieșire din această haotică și dezastroasă situație în care a ajuns Mișcarea noastră.Și totul având superiorul interes românesc și nu al unei triste și poate trecătoare situații personale.

Vechea poveste -numai unul din atâtea necazuri- agravată de lipsa unei ieșiri onorabile care se cerea și ultimului dintre noi,de sinuozitățile parcurse în a o ascunde,de onorurile împărțite și de funcțiile distribuite pentru a o acoperi,de impunerea unei rigide și înfiorătoare discipline celui lovit în cea mai sensibilă parte a onoarei familiare,de uitarea sau desconsiderarea răului ce-l poate constitui publicitatea cazului,sau de utopica și copilăreasca soluție a d-lui Manoilescu: "câtiva dolari pe lună",și câte altele,- a cuprins cercuri tot mai largi,a amărît și indignat tot mai multă lume. ..Asemenea fapte nu se pot stăpâni și oculta la infinit,scriam și altă dată. Luna trecută am fost în orașul.. și i-am găsit pe toți mai îndârjiți.Doamna a dat chiar un termen de șase luni,după care va face cazul public.

Am încercat și de această dată să mai potolesc.Dar o serie întreagă de probleme ca: Unirea și unitatea,nu dezbinarea și înlăturarea tuturor forțelor legionare împărțite și învrăjbite; Repromovarea onoarei,a cinstei,a demnității,a cavalerismului,și nu a șmecheriei,a minciunii,a lingușelii sau a parvenirii cu orice preț și prin orice mijloc; Omul nou cu toate calitățile lui și nu omul devotat personal cu toate defectele lui; Intărirea autorității funcției desemnate,consimțite sau alese dacă este cazul și eliminarea definitivă și radicală a informatorului ascuns dar oficializat peste capul acestuia,desființarea tuturor corpurilor speciale denaturate în polițiste; Discutarea problemelor legionare și naționale pe față și categoric și după natura lor la lumina zilei,fără dedesupturi și ocolișuri și deloc subteran, mai ales când ne bucurăm de toate libertățile ce nu le-am avut niciodată; Respectarea principiilor cinstite și dezinteresate ale fiecăruia în măsura în care nu atentează la principii bazice,și nu ostracizarea,ponegrirea,stigmatizarea; Sancțiuni disciplinare ca de altfel în toată lumea și de sus în jos,nu tolerări la infinit,încurajări,recompense; Și câte altele - trebuesc discutate cu toată seriozitatea și gravitatea lor,îndelungat și cât de mai mulți și mai responsabili. In acest sens și în această situație va prinde mult teren soluția d-lui Gârneață.. de a aduna pe toți cei care poartă pe umeri anumite răspunderi legionare și a găsi o soluție.

..Ceeace mai pot să fac eu și cu mine și prin mine alții,și poate mulți din ceilalți dacă ar cunoaște realitățile în toată cruzimea lor,e să reînoesc acelaș fierbinte și strigător apel de altă dată: "peste oameni salvați principii".Și de s'ar fi făcut atunci n'ar fi fost pierduți în van atâția ani,nu s'ar fi irosit și pierdut atâtea forțe,câte realizări în comun n'ar fi fost înfăptuite! Dar nici acum nu este chiar prea târziu.Și mă îngrozește ca soluție legionară posibilitatea unei presiuni sau constrângeri.Sper mereu în acea"uriașă înțelegere și depășire de sine".

Iar ca încheiere,pentrucă multe din aceste fapte au ajuns la ochi și urechi,minți și suflete foarte periferice,și acestea se pronunță și judecă, ceeace constitue o mare anomalie legionară,- mă văd obligat să aduc la cunoștința tuturor șefilor de garnizoane toate aceste fapte și stări - cu latitudinea și implicita grijă de a se consulta și cu alții,pentruca împreună să ne ajutăm la lămurirea și orientarea noastră,căci M.L. este patrimoniu legionar care ne aparține tuturor și cu toții avem datoria,daca nu de a-l înfrumuseța și mări,de a-l păstra cel puțin nepătat și intact.Și,spre decepția generală a majorității legionarilor,s'a dovedit fără desmințire că sceptrul Căpitanului este prea greu -deocamdată- pentru capul unuia singur".

*

Că Popa Nicolae a ajuns să constate și apere cu vehemență ceea ce cu vehemență combătea acum vreo zece ani la alții,ne bucură nespus. Fără multe complimente scrie"comandantului" și dr Popinciuc: "Am nevastă și copii,deci o răspundere morală enormă,cât și posibilitatea de a fi întrebat,deci și de a trebui să răspund asupra anumitor lucruri.Am 20 de ani de jertfă în Mișcare,deci dreptul și datoria de a vorbi în numele ei și de a o apăra.

Din fericire ori nenorocire,am ajuns și eu să înțeleg de ce sunt ordinele

stâlcite şi drumul spre prăpastie din ce în ce mai scurt. Ca om, ca tată, dar mai ales ca legionar, te rog D-le, fă şi D-ta un gest demn de un mare Şef, dovedeşte că jertfa pe care ai adus-o în Mişcare a fost sinceră, şi predă comanda celor ce pot să ne aducă la unire şi la drumul legionar".

*

Plictisit de-atâtea palavre -abnegaţie, onoare, dezinteres, etc.- d-l Sima trimite următorul ordin "Către garnizoana Argentina": "In urma ultimelor întâmplări, şi a terenului inospitalier din Argentina, consider ca inutilă şi dăunătoare Mişcării orice activitate legionară în această ţară. In consecinţă: 1) Declar dizolvată garnizoana Argentina. Orice activitate legionară încetează. 2) Se desfiinţează toate serviciile anexe (colportaj); ziare, reviste sau cărţi se vor trimite exclusiv cu titlu privat. 3) Elementele apte şi dornice de luptă se vor pregăti să vină în Europa". Ordinul se încheie, foarte candid, cu "Trăiască Legiunea şi Căpitanul"!

* * * * *

Dosarul se încheie aici. El redă bine documentat, figura morală a secăturii care îndrăsnea să numească VATRA "epava Legiunii"; a necinstitului care, după ruinarea fericirii casei camaradului său, şi ştiind că adulteru-i este cunoscut de unii legionari, nu se sfia totuş să scrie în circulara "de ziua Legiunii" din 24 Iunie 1951: "Nu vă înşelaţi, camarazi. Suntem atacaţi pentrucă am rămas cum ne-a lăsat Căpitanul. Pentrucă nu vrem să coborîm steagul Legiunii. Pentrucă nu facem tranzacţii cu spiritualitatea ei. Pentrucă nu ne pretăm acţiunilor de dezagregare şi nu suntem dispuşi să închiriem trupele Gărzii de Fier nimănui. Iată marea noastră vinovăţie".- Nu! marea vină a "comandantului" era cu totul alta: descompunerea morală!

Pentru a înţelege haosul interior şi firea uşuratică a "comandantului", nu-i de prisos să pomenim un episod nenorocit din viaţa sa. Rămas de mic fără părinte, copilăria i s'a scurs sub oblăduirea vitregă a unui tată maşter, din al doilea măritiş al mamei sale. Viaţa pe praguri mai mult străine, cu mocneala fecundată'n rău de citirea fără şir şi control a romanelor poliţiste, l-a făcut să se viseze protagonist de aventuri răsunătoare. Sfânt nu şi-a putut cultiva mai nimic, ci doar ambiţia bolnavă.

In cea mai îndârjită încleştare, pe viaţă şi pe moarte, a etniei româneşti, el abuzează de un grad, luat nu se ştie bine cum, şi calcă în picioare chibzuitele ordine ale Căpitanului şi ale inginerului Clime, împingând în pământ o întreagă elită scoasă de migala lui Corneliu Codreanu şi a lui Moţa din cele mai curate straturi ale fiinţei noastre naţionale. Acceptând mari onoruri de la camarila căreia-i făcuse servicii atât de incalculabile, duhul vagabond se înscăunează fără niciun scrupul la cârma turmei decimate şi dezorientate. Ambiţia-i nu mai cunoaşte frâu. Ameţit de o ascensiune ce depăşea cele mai optimiste prevederi ale imaginaţiei aprinse de excesiva lectură a romanelor "de 15 lei", el vrea acum s'ajungă, pe piramida de cadavre la care pusese vârtos umărul, în locul unde străluciseră un Catargiu, un Brătianu, un Titu Maiorescu, Kogălniceanu, şi -de ce nu?- poate chiar pe tron, unde de altfel mai ajunseseră şi alţi aventurieri. Lipsa de măsură i-a fost fatală de astă dată dar nu l-a vindecat. Sterilele sale agitaţii din străinătate se cunosc.

Pentru întărirea viabilităţii comunităţii româneşti, Mişcarea Legionară pornise dela necesitatea purificării sufleteşti a individului. Toată lupta lui Corneliu Codreanu în acest sens s'a dat. Dar minunatele legi legionare, pentru "comandant" s'au redus la un minunat mijloc de constrângere la ascultare. El a pervertit totul, pentru a-şi asigura şefia. Care-i putea fi ameninţat mai ales -credea el- de fondatorii Legiunii: Horia Sima porneşte încă din ţară, în 1940, şi continuă la Rostock, o dibace acţiune de defăimare a acestora. Legionarii fugiţi în Germania ştiau pe de rost biografia, "romanţată" de brigadiri, a d-lor Gârneaţă, Corneliu Georgescu şi Mironovici. Din aceeaşi preocupare impune în viaţa interioară a grupului metode sovietice. Zeloşii încep să-şi etaleze sgomotos devotamentul faţă de genialul nostru şi să-şi spioneze camarazii. Evident că disoluţia nu putea fi departe. Oamenii mai cu greutate încep să se izoleze rând pe rând.

Mare păcat că resturile de elită scăpate din măcelurile provocate de istericalele d-lui Sima n'au ştiut să aibă atitudine. Unii s'au dat deoparte, fără să facă publice motivele acestei atitudini, aşa că au putut fi denigraţi şi "scoşi din circulaţie" cum i-a plăcut d-lui Sima; alţii, şi mai rău, au continuat inexplicabil să gireze cu un prestigiu rămas din vremi căpităneşti ismenelile "comandantului", derutând şi făcându-se complici la ravagiile ulterioare din oastea Căpitanului. Noroc că lovitura, definitivă de astă dată, "şeful" şi-a dat-o tot singur: prin exces de desmăţ.

*

După ultimul răsboi, deşi tribunalul internaţional din Nürnberg nu încriminase Mişcarea Legionară,- pentru a fi mai interesant Horia Sima continuă

să facă pe"urmăritul",aşa cum îi rămăsese'n cap din lectura turburo a copilăriei.Intr'o astfel de împrejurare nemereşte el în casa unui camarad,pe care l-am indicat cu iniţiala B. Din dosar se vede că,în timp ce trimitea legionari la moarte sigură în ţară,Horia Sima"se amuză" cu nevasta găzduitorului său,care,copleşit de cinstea şi răspunderea adăpostirii principalului stâlp al neamului,căra în acest timp saci de cărbuni în spinare,pentruca"comandantul" să nu ducă lipsă de nimic.. Intre două giugiuleli,Horia Sima se mai îndeletnicea,probabil,cu redactarea minunatei sale opere"Omul nou" - cu talent scrisă,nu-i vorbă,însă Codreanu cu glas de foc avertizase că"toată inteligenţa,toată învăţătura,toate talentele,toată educaţia nu ne vor servi la nimic, dacă vom fi mişei". Şi'n timpul acestei vieţi destrăbălate,Horia Sima continua imperturbabil să stea la masa muncită a camaradului său,împărţind cu el frăţeşte îmbucătura.. Ne scriu unii cititori,probabil ca să-l scuze,că el s'a dedat libertinajului din disperare,fiind aceasta unica şansă de a mai spori,cu membri noi,rândurile anemice ale partizanilor din"frontul libertăţii"; alţii susţin că Horia Sima a înţeles să realizeze şi pe această cale chemarea de bază a vieţii sale: crearea omului nou.Nou-nouţ,într'adevăr,de vreme ce mai nainte nici nu existase..

*

Când efectele isprăvii încep să se cunoască,"comandantul"are grijă să expedieze respectiva familie în Argentina - cât mai departe de locul păcatului.Dar de acolo încep să-i vină,am văzut,răvaşe alarmante.In aceste împrejurări,Horia Sima îşi arată toată ascuţimea strategiei de care e capabil.

Să nu se mânie cititorii că acest articol are părţi mai"decoltate"ca de obicei: aşa impune justa înţelegere a temei.Ne povestea un cunoscut preot din Bucureşti despre păcatul,de el anchetat,al unui bătrân ierarh,care spera să'ndepărteze ceasul morţii împrospătându-şi vigoarea cu.. vlagă de copii: într'adevăr,octogenarul prelat arăta la chip ca un flăcău. Horia Sima,tacticianul neîntrecut -departe de a urma propovăduitele legi ale onoarei,şi convins de irezistibila-i forţă hipnotică asupra unui grup ce-şi zicea"legionar" fără să ştie de fapt precis ce vrea,- se pregăteşte să'nfrunte uraganul indignării după aceeaşi reţetă.El îşi numeşte şefi de garnizoană din cele mai arătoase elemente de care,cel puţin formal,mai dispunea: un Nicu Iancu în Brazilia,un Vasile Andrei în Franţa,un Apostolescu în Germania,un Posteuca în Canada,un Ioraş în Argentina; în Spania strălucea figura falnică a d-lui Iasinschi; în Austria,Puiu Traian,comandant legionar din vremea Căpitanului. In dosul acestui somptuos paravan,"comandantul"îşi putea urma nestingherit desfrâul,ferit de ochii indiscreţi ai vulgului legionar. Celor"cuminţi",le stimulează devotamentul cu pumni de decoraţii,grade şi funcţiuni. Pe cei din Argentina,cari insistă a-l mustra pentru conduita-i imorală,cată să-i intimideze nu numai cu scrisori de o obrăznicie inedită,dar şi cu ameninţări, cum rezultă din scrisoarea lui Popa Nicolae către d-l Iaşinschi - din care cititorul îşi poate face o ideie de felul cum a putut să dispară,de pildă, un profesor Ionică,sau Corneliu Georgescu.

Paralel,pentru impresionarea legionarilor,d-l Sima s'a apucat să editeze cărţile Mişcării.Faptul acesta arată cel mai bine cât de reduşi şi-a socotit supuşii,dacă i-a crezut incapabili să discearnă diferenţa dintre vrerile Căpitanului şi faptele editorului.(Şi-a luat,nu-i vorbă,şi măsuri de precauţie, falsificând textele,pe unde a putut,în sensu'n care-i convenea.In"Pentru legionari",de pildă,găsim la pagina 350: "Urmează-ţi şeful şi la bine <u>şi la rău</u>".Unii simişti au luat de bună noua lege,făcând şefului o serioasă concurenţă în materie de neveste; dar Căpitanul spusese să-ţi urmezi şeful <u>la greu</u>,nu la rău).

Când a ieşit VATRA,pe teren nu era nicio publicaţie legionară.Cele vechi: DACIA şi VESTITORUL,nu mai ieşeau de-o vreme.Horia Sima nu putea şti cât e de informată foaia dela Roma,dar ceva despre felul redactorilor ei de a vedea mai cunoştea dela Viena.Intuind pericolul,el recurge la măsuri de prevedere: nu numai că reactivează cele două publicaţii,dar scoate altele noi: LIBERTATEA la Madrid, INSEMNARI la Buenos Aires.Tot cam pe atunci apărea şi CAMINUL în Brazilia.Aceste foi,flancate de ROMANIA din Argentina,nu atacă direct VATRA,căci nu era"tactic" să i se dea atenţie - ba,la'nceput,se pot vedea ici-colea chiar guvernice urme de bunăvoinţă,datorite desigur unor prieteni personali;ele-i fac însă concurenţă pe câmpul teoretic legionar,exaltând în acelaş timp din răsputeri figura"comandantului" cu fotografii,articole,extrase,recenzii,autointerviewuri şi tot soiul de publicitate.După modelul moscovit,expresia de"comandant al Mişcării Legionare" se repetă la exasperare,pentru a înţepeni bine acest"adevăr" în mintea cititorilor. Paralel se fac aluzii la unii"dizidenţi",uitându-se voit că dizidenţa e în raport cu o învăţătură dată,nu cu reprezentanţii ei vremelnici,mai mult sau mai puţin legitimi.

Concomitent,prieteni comuni scriau la"Vatra",împletind reproşurile cu

perspective de subsidii,iar conducătorul ei era bine primit de simişti la Paris şi primea oferte de publicare a"operelor" sale la"Cartea pribegiei".

Din dosar s'a putut vedea -şi noi avem şi alte cazuri- cum aderenţii pervertiţi de Horia Sima şi-au următ într'adevăr"comandantul" şi la rău,dând buzna în nevestele camarazilor.Dar dacă oameni ca dr Andrei sau Victor Apostolescu habar n'aveau ce murdărie acopereau cu preţioasa lor prezenţă,precum ne'ndreptăţeşte să credem spontana lor reacţiune la aflarea ruşinoasei veşti, pentru noi rămâne un chinuitor punct de'ntrebare: cum a putut un Vasile Iasinschi,stejar din vremea glorioasă a Legiunii,pentru care am simţit totdeauna un amestec de respect şi dragoste,omul pe care-l avem şi azi în faţa ochilor ca în dimineaţa ninsă a acelui îndepărtat Februarie,în gara Piteşti, cum,din uşa vagonului cu moaştele lui Moţa şi Marin,lua jurământul gloatelor prosternate în zăpadă că se vor rupe de bucuriile pământeşti şi de dragostea omenească pentru a sta gata de jertfă întru învierea neamului,- cum a putut acest locotenent al Căpitanului -nu al scârnăviei de"comandant"- să mai scoată o"Libertate" plină de osanale la adresa şefului adulterin,a cărui porcărie o cunoştea deja?.. Cum a putut apoi,în 1952,să dea cu numele său greutate unui"front al libertăţii",născocit şi el în cadrul aceleaşi strategii simiste de a distrage atenţia legionarilor dela propriile probleme şi dureri?..

Cât am dori ca"bădia Vasile" să poată desminţi susţinerea dosarului cum că a ştiut de concubinajul"comandantului" încă din 1949! Să nu ni se ia'n nume de rău că,chiar acum,când se pune în sfârşit serios problema regrupării, noi venim cu lucruri neplăcute: pipăirea forţei noastre de reacţiune spontană în faţa răului e necesară şi ea când examinăm posibilităţile şi oportunitatea reorganizării Mişcării. Dacă d-l Iasinschi,cu frumosul său prestigiu în masele legionare,lua atitudine răspicată din chiar momentul cunoasterii unor lucruri ce nu suferă interpretări,câte gropi n'ar fi fost economisite,câte umilinţe nu ne-ar fi fost cruţate,ce aport n'ar fi putut aduce Mişcarea,în aceşti ani pierduţi zadarnic,la închegarea unei serioase rezistenţe româneşti în străinătate!

Lipsa reacţiunii,ce-ar fi trebuit să ţâşnească automat,o vedem şi la alte persoane. Radu Ghenea,a cărui intrare în Mişcare n'o putem data,dar care a fost cândva însărcinat să reprezinte interesele româneşti,cu sensibilitatea spiritualităţii legionare,pe lângă guvernul din Madrid,consimte să scoată"Însemnări" în care să exalte personalitatea morală a"comandantului", a cărui activitate de amurez o cunoştea totuş încă din primăvara anului 1949! Din dosar rezultă că singur profesorul Protopopescu s'a dat la o parte,când a văzut minciuna"omului nou"simist. D-l Manoilescu,care se vede c'a moştenit dela neamuri nu numai titlurile academice,cum îl acuză unii,ci şi apartenenţa la Mişcare,a acţionat fidel formaţiei de septembrist,propunând rezolvarea scandalului ce-a distrus o familie,cu.. ceva dolari!

Cât despre d-l Sima,după ce zadarnic încearcă să trateze persoana care i-a cedat ca pe un animal,propunând ca Borobaru.. să îşi ia răspunderea!, se pune imediat pe răspândit svonuri infamante,înfăţişând femeia,pe care el o corupsese,ca.. obişnuit uşuratică - ba chiar afirmă,prin agenţii săi,că ea l-ar fi ameninţat cu denunţarea ascunzişului,dacă.. nu cedează; iar el,bietul, -în interesul neamului,se înţelege- a trebuit să se jertfească.. Iată de ce "cavalerism" este capabil sufletul ştirb al"comandantului! Ierte-ne cititorii aceste"amănunte",foarte necesare pentru demonstrarea meschinăriei omului,- ai cărui partizani din Argentina,strânşi cu uşa de autorităţi pentru niste fonduri de provenienţă dubie,căta să se salveze punându-le în seama unui om ce nu se mai poate apăra: a defunctului preot Palaghiţă!

În aceste împrejurări şi în aceeaşi ordine de idei are loc şi trimiterea în ţară a echipei ce-a fost măcelărită. E limpede că acei oameni n'au avut cum să ştie din ce alcov le veneau pateticele îndemnuri patriotice. Jertfa lor -scrie candid Horia Sima într'una din circulări- "a dat întregei mişcări de rezistenţă din ţară un sens de afirmare legionar",- când orice minte normală presupune că mişcarea de rezistenţă trebue să aibă un sens pur şi simplu românesc,nu partizan. Dar dacă Horia Sima insistă pe"sensul legionar",o face în vechea-i concepţie de"predestinat": el fiind Legiunea,toată rezistenţa din ţară se face în numele lui; cine-ar mai cuteza atunci să-i reproşeze o biată escapadă amoroasă,când el are cheia întregei rezistenţe româneşti? De-aci şi diareea de circulări,menite,cu fraze din cele mai sforăitoare,să înăbuşe începutul de sănătoasă reacţiune legionară,punând în lumină aceste sacrosancte adevăruri,cu respectivele drepturi.

*

Necinstea"comandantului" iese bine în relief deasemeni din următoarea circulară,dată la 8 Nov.1953,într'un moment socotit de el"tactic",când stăruia încă'n văzduh ecoul viu al împuşcăturilor dela Jilava:

"Camarazi, O mână criminală, în complicitate cu prostia și răutatea unor legionari din Argentina, au întreprins o acțiune de mare mișelie împotriva mea, uzând de procedee care dezonorează și scot din rândul oamenilor pe cei ce le folosesc. E uluitor cu ce-și petrec timpul acești camarazi și în ce abisuri sufletești s'au prăvălit, în vreme ce atâția viteji din mijlocul nostru își dau viața în lupta cu dușmanul care ne-a cotropit țara. O sete de devastare morbidă împinge pe acești nefericiți să servească de unealtă unor planuri și scopuri care urmăresc nimicirea Mișcării. E straniu să-i auzi cum cuvântă de "salvarea" Legiunii pe ei care și-au pierdut și ultimul grăunte de omenie și echilibru sufletesc. A "salva" Legiunea de la 7.000 km distanță de front, e cel puțin ridicol. Cu asta nu vreau să ofensez pe nimeni. Toți acești legionari, împrăștiați pe suprafața globului, realizează o muncă infinit de prețioasă pentru destinele Legiunii. N'am decât cele mai calde cuvinte de dragoste și recunoștință pentru acei legionari care, răspândiți în mijlocul unei lumi străine, nu și-au uitat de misiunea lor. Frontul Legiunii are aspecte multiple și acțiunile noastre din străinătate sunt binecuvântate de Dumnezeu ca aducătoare de rod, când sunt împlinite în duhul celor care se jertfesc pentru țară. Dar cum poate fi calificată purtarea acelora care, departe de riscuri și primejdii, nu-și găsesc alt rost mai înalt decât să clatine credința legionarilor angajați în luptă? Să întoarcă arma ca să isbească în creștetul Legiunii? Dacă sufletul lor vibrează de răspunderi pentru viitorul Legiunii -cum pretind cu atâta inconștiență- ar trebui să-i întâlnim tot atât de zeloși și când e vorba de răspunderea luptei. Până când nu-i vom vedea pe acești uneltitori hotărîți să înfrunte primejdia în țară, ei nu rămân pentru mine decât niște lași și niște impostori ai adevărurilor legionare. Când se vor găsi într'o asemenea situație, și nu complotând cu fața desfigurată de ură, abia atunci și numai atunci își vor da seama de greutatea păcatului săvârșit contra Neamului și Legiunii.

Camarazi, Legiunea nu se rezumă la cele câteva sute de legionari refugiați în străinătate. Am sfârși ca niște groaznice sfărâmături ale mândrei Gărzi de Fier, dacă ne-am despărți de viața cea mare a neamului, de durerile și lacrimile celor de acasă. Aceasta este marea semnificație a jertfei eroilor căzuți în Octombrie. Tot ce nu ține la menținerea vie a contactului cu Țara, e declamație legionară, e agitație fără nicio bază reală. Cine nu-i prezent în luptă, cade în uitarea anilor și generațiile tinere nu-și mai amintesc de el. Vreți să-i pregătiți și Mișcării aceeași soartă? Trebue să știți că șeful Legiunii e gata să-și dea viața pentru Legiune și bucuros de orice colaborare, într'un spirit care nu exclude nicio bunăvoință reală - dar nu umblă cu pălăria în mână după nimenea. Pentru cine nu depune mărturie pentru Neam și Legiune în împrejurările tragice de astăzi, nu voiu mărturisi nici eu și nici unul dintre luptători, mâine, în fața țării. Nu cer nimănui un lucru peste puterile lui și peste propriul său consimțământ, dar o indicație elementară trebuie să ne unească pe toți: să nu facem rău Legiunii, primejduind lupta de desrobire a neamului și viitorul său".-

"Mâna criminală", am văzut, este Nicolae Popa. Ne făcând niciun nume, circulara vrea să dea de'nțeles cititorilor neinformați, cărora le-ar ajunge câte ceva pe la ureche, că toate "svonurile" ar proveni dela grupul Gârneață, pe care d-l Sima a avut încă demult grijă să-l discrediteze în fața partizanilor; svonurile deci n'ar avea temei, provenind dela niște astfel de oameni..

Intenția e necinstită. Necinstit e și reproșul făcut unor oameni că s'ar afla la 7000 de km de front, după ce au mers acolo din chiar ordinul "comandantului". După cele știute, e uluitor de cinic să mai auzi pe Horia Sima vorbind de "procedee care dezonorează", de "mișelie", de "abisuri sufletești", de "omenie și echilibru sufletesc", etc., etc. Veselă'n schimb îi e mărturisirea că Dumnezeu i-a binecuvântat acțiunea din străinătate cu "rod"; idem calificarea de "lași și impostori ai adevărurilor legionare" pentru cei ce nu înfruntă "primejdia în țară", când el însuș Sima, n'a făcut decât să-și trimită "om în loc". În sfârșit, deși "șeful Legiunii e gata să-și dea viața pentru Legiune", el este totuș sigur că nu i se va întâmpla nimic, de vreme ce va putea să mărturisească mâine, în fața țării, despre vitejia altora.. Hazul ca hazul, dar se vede că l-a luat gura pe dinainte, reușind să fie odată sincer.

*

Intrematoare e reacțiunea legionarilor rămași -măcar formal- cu "comandantul", când și-au văzut șeful în pielea goală. Am văzut insistența unui Nicolae Popa, reputat totuș ca orb în devotamentul față de Horia Sima. Am văzut deasemeni scrisoarea francă a lui Mardarie Popinciuc, sămânță de arcaș, îndată ce-a aflat de pocărie. La auzul căreia, un foarte simpatic profesor din Germania a exclamat plin de justificată mânie: Păi brigadirii, în loc să mă fi păzit pe mine, mai bine păzeau.. vârtutea "comandantului"!

Iată acum splendida scrisoare a trei ajutori de comandanți legionari din ... Căpitanului, către Horia Sima:

"După mult sbucium sufletesc și cu inima îndurerată subsemnații Comandanți Ajutori ai Căpitanului, Vă facem cunoscut pe această cale gândurile noastre. Sezisați de dosarul întocmit de camarazii Popa Nicolae și Mardarie Popinciuc în cazul B, și conștienți de răspunderea morală ce apasă pe umerii fiecărui legionar, de a păstra intact patrimoniul Mișcării Legionare pentru generațiile viitoare, nu putem fi nepăsători față de următoarele grave abateri de la principiile trasate de Căpitan:

a/ Încălcarea legilor ospitalității, onoarei și camaraderiei, de către acela care avea datoria sacră să vegheze la respectarea lor;

b/ Nerezolvarea și bagatelizarea acestei chestiuni de onoare din anul 1948 și până astăzi;

c/ Specularea spiritului de disciplină și de dragoste față de Căpitan și Legiune, a camarazilor, pentru a se trece sub tăcere fapta degradantă;

d/ Procedeul incorect, prin care se încearcă înăbușirea oricărui protest firesc legionar contra păcatului comis;

e/ Acordarea de grade și funcțiuni în cazuri similare de imoralitate;

f/ Încercarea, lipsită de modestie, de a se identifica persoana Dumneavoastră cu Legiunea și Neamul Românesc;

g/ Încercarea de a creia o nouă elită legionară, avându-se în vedere -în multe cazuri- gradul de servilism față de persoana Dv., și nu devotamentul pentru Legiune;

h/ Sfărâmarea unității legionare prin creierea unui sistem sectar, căruia singur i-ați căzut prizonier;

i/ Atmosfera bolnăvicioasă de suspiciune și politrucism, cultivată de sus în jos, în rândurile legionare;

j/ Renunțarea intenționată la structura firească a Mișcării Legionare, care, din lipsa unui organ consultativ și de control, a cauzat diminuirea simțului de răspundere, domnia bunului plac în acțiunile întreprinse și alunecarea pe panta periculoasă a infructuoaselor speculații politicianiste.

Toate aceste constatări ne determină pe noi (cari v'am urmat și la bine și la greu), - din dragoste față de Căpitan și de întregul șir de eroi și martiri legionari; - din dragoste față de Legiune - căreia, prin actul săvârșit, îi răpiți prestigiul și însăși rațiunea ei de existență, să Vă cerem:

I. Să renunțați la comanda Mișcării Legionare;

II. Să dovediți credința în litera Căpitanului, respectându-i porunca: "Dacă ești om cu păcate, și te cheamă sufletul spre îndreptare, botează-te acum, îndreaptă-te. Ai însă buna cuviință și păstrează-te pe linia 2-a" (Cărticica șefului de cuib, pag. 103, punctul 7, Colecția "Omul nou", 1952).

Așteptăm din partea Dv un gest de mare hotărîre, demn de gradul și funcția ce dețineți, - care va reda liniște Căpitanului și chinuitului suflet legionar. Dacă nu veți lua în considerare punctul nostru de vedere, ne socotim deslegați de orice legământ față de Dv ca șef al Mișcării Legionare, luându-ne libertatea de acțiune, după cum ne va ajuta sufletul și mintea.

Iar acum, în aceste ceasuri de mari încercări pentru destinul legionar, îndreptăm o rugăminte fierbinte lui Dumnezeu și Arhanghelului Mihail, pentru a ne călăuzi tuturora pașii inimii pe drumul cel bun. Trăiască Legiunea și Căpitanul!". Semnează comandanții legionari ajutori: dr Victor Apostolescu, av Virgil Popa, av Laurian Țâlnariu. München, la 22 Noembrie 1953.-

* * * * * *

Care sunt, astăzi, perspectivele refacerii Mișcării? Greutățile vin din mai multe părți. Mai întâi, abisul creiat între grupările legionare prin savanta cultivare a urii de către clica "comandantului". De altă parte, specifica noastră "secretomanie" a făcut să nu găsim toți pe acelaș grad de informație. Unii, împovărați probabil de aceleași păcate, s'ar putea să stea în expectativă - poate până se vor convinge de efectul curățitor al pocăinței. Apoi, "predestinatul" nu va avea onestitatea de a se resemna în fața evidenței; el va lupta pentru șefie "până la ultimul legionar", cum se exprimă un cititor al nostru. De boala lui vor trebui să se ocupe specialiștii psihiatri, dar deocamdată știm că umblă din om în om, pledându-și "cauza" cu fel de fel de momele; îi va fi privind în ochi, când le vorbește? și va fi crezând chiar serios că există cineva suficient de tâmpit să mai admită în capul unei mișcări de regenerare morală un individ putrezit în greul păcat al curviei?

Omul acesta a scuipat pe toate legile lăsate de Căpitan: cu călcarea disciplinei, și-a băgat în groapă șefii; locul educației legionare l-a luat cea bolșevică; la legea muncii a obligat pe alții, în timp ce el le "amuza" nevestele; legea onoarei a onorat-o cum văzurăm, interpretând în felul său pe cea a ajutorului reciproc; după care, s'a căsnit să impună legea tăcerii..

Acum, cât îl vor mai susține și "simbriașii", nu se știe, căci e probabil ca fondurile să sece, din moment ce nu mai poate vorbi decât în nume propriu; [illegible] căta să-l susțină din răsputeri masonii și alți "democrați", singurii cari [illegible] profitat din plin de prostiile "predestinatului", - dar când se vor convin-

ge că nu mai e nimic de făcut,îl vor abandona şi ei,cătând să-şi infiltreze alţi oameni în refăcuta organizaţie legionară. Nici şef de partid,cum am spus la început,nu va fi lesne să ajungă,căci,chiar"corupte",acestea ţin morţiş să aibă'n frunte oameni de faţadă: un Maniu,un Brătianu,Averescu,Goga.. Ce să facă cu ifosele bietului domn Sima?.. Ceva doliu s'ar putea să poarte câţiva reprezentanţi ai unei anumite confesiuni religioase,cari,dedicaţi cu trup şi suflet utilului sport al convertirii creştinilor la.. creştinism,se pare că'n unele ţări s'au lăsat exagerat de mult"duşi" de jucăuşele fraze ale"comandantului",nutrind speranţe nemărturisite..

Lupta d-lui Sima împotriva Mişcării Legionare,încununată timp de 15 ani de succese ce-au depăşit cele mai îndrăsneţe visuri ale Lupeascăi şi masoneriei,nu mai are de-acum nici cea mai mică şansă de izbândă. Halul de zdreanţă morală în care s'a redus -hal în sfârşit vizibil azi de toată lumea- îl împiedică să mai facă prozeliţi printre legionari.

In felul cum s'au petrecut lucrurile,am putea vedea efectul rugăciunilor dragilor noştri din ceruri,cari nu mai puteau tolera terfelirea operei lor pământeşti.In adevăr,sudura e înlesnită de faptul că nu există învinşi şi învingători; nu o tabără sau alta şi-a impus punctul de vedere,ci descoperirea desmăţurilor d-lui Sima a înlesnit tuturor să vadă la fel. Acum e întrebarea: fi-va mai tare ura,cu măestrie cultivată atâţia ani de zile? sau ea va fi topită de fierbintea dragoste de neam şi ţară,de comunitatea de gânduri,amintiri,nevoi şi doruri?

Refacerea Mişcării e mai posibilă azi ca oricând.Scrisorile ce ne vin din toate părţile arată o lepădare generală de Satana. Umilirea prin care trecem cu divulgarea desfrâului fostului şef ne prinde şi ea bine: pe lângă că plătim lipsa de vigilenţă din trecut,ea ne smereşte şi ne face mai treji în viitor.

Regruparea este şi foarte necesară.Trebue separată net şi urgent,pentru public,răspunderea faptelor Mişcării de răspunderea isprăvilor d-lui Sima. Reacţiunea sănătoasă ar bucura nespus şi pe prietenii noştri străini,cari priveau cu sinceră durere la destrămarea Gărzii. In sfârşit,se va reda neamului şi ţării,în momentul celei mai sfâşietoare suferinţe,cel mai puternic şi indicat instrument de luptă.Dacă până acum,chiar lucrând izolat,legionarii au fost în fruntea tuturor realizărilor exilului,abia ne putem imagina ce-ar fi în stare să facă laolaltă,într'o activitate coordonată,uniţi cu ceilalţi români din pribegie.

Dar pentru ajungerea aci ne trebue unirea.Cine va întinde mâna cel dintâi,va fi cel mai mare.Călcarea propriilor amărăciuni,trecerea peste neînţelegerile din trecut e cel mai mic din sacrificiile ce ne aşteaptă.Refacerea blocului legionar,ca chiag al blocului naţional român,e fiinţa vie a tuturor legionarilor,din cer-de pe pământ. Ne va putea aduce apropiata Inviere reînvierea speranţelor părăginite? Fi-vom în stare să corespundem chemării vremii?.. Să sune goarna!

Bucur Calangiu

CÂNTEC DE LUPTĂ de C.Savin

Un cântec de jale,un cânt de durere,
Răsună prin munţi şi câmpii?
E marşul de luptă,de reînviere,
Ce-l cântă ai Ţării copii.

Române,deci vino azi,vino la luptă
Şi nu da un pas înapoi!
Ruină ţi-i casa,furat ţi-i pământul,
Copiii flămânzi îs şi goi.

Şi vin muncitorii,şi vin toţi plugarii,
S'adună vitejii Români,
Vrem moarte cu toţii în luptă vitează,
Decât să fim slugi la străini.

Incinge deci spada cea grea,legionare,
Loveşte mârşavul duşman!
'Nainte cu Garda de Fier,înainte,
Trăiască al nost'Căpitan!

&&& UNIRE'N CUGET ŞI'N SIMŢIRI. Intr'unul din numerele recente,SCANTEIA aţâţă ura retrospectivă a cititorilor contra"bătăuşilor liberali şi naţional-ţărănişti",a"bandelor cuziste" şi a"haitelor sângeroase de legionari". De ce le-o fi greu,în exil,acestor"bătăuşi",acestor"bande" şi acestor"haite",pe care comuniştii le pun pe acelaş plan,să se unească şi să ducă lupta împreună, e de neînţeles!

&&& ANTISEMITISM ÎN RPR. Din delegaţia juriştilor RPR,trimişi la recentul congres din Viena al juriştilor,pentru apărarea libertăţilor,dragă Doamne,democratice!, făceau parte: M.Witzman,judecător la Tribunalul Suprem; Fr.Strauss; iar conducător al delegaţiei,I.G.Maurer. Ministru al Industriei uşoare RPR este A.Sencovici; director şi factotum în Min.Instr.,I.Penkovici.-

&&& PROVERBE ILUSTRATE: "Râde ciob de oală spartă". In Bire,Teodoziadis, care nu e Român nici gazetar,contestă calitatea de gazetar român d-lui Ghiţă Ionescu,care cel puţin Român este(şi,după câte ştim,şi gazetar: mediocru, dar gazetar).-